

AARHUS TEATERS
STUDIO

MØDE MED ARRABAL

Paris

Den bedst kendte spanier i Frankrig er Pablo Picasso. Som klar nummer to kommer Arrabal, 36 år 1,50 på strømpefødder. Han bor i en småborgerlig fireværelses lejlighed på sjette etage mod baggården – uden elevator i et langt fra kunstnerisk kvarter i det nordlige Paris, nærmere bestemt på Boulevard de Strasbourg. Men lejligheden ser nøjagtig ud, som den var hentet fra et skuespil af Arrabal. Det første, man ser når man kommer ind i entreen, er Einstein, Che Guevara og Marx Brothers på enorme plakater. Det siger en hel del om Arrabal.

Han kom til Paris som stipendiat i 1955. Dengang foregav han at læse jura, men det var aldrig hans mening, at han skulle blive noget andet end dramatiker. Det bestemte han sig til, da han som

lille fik et dukketeater til jul. I Paris traf han en fransk studine ved navn Luce på Cité Universitaire. Hun er i dag Madame Arrabal, universitetslektor ved Sorbonne, og hun plejer at slå sin mand i skak næsten hver aften.

— —

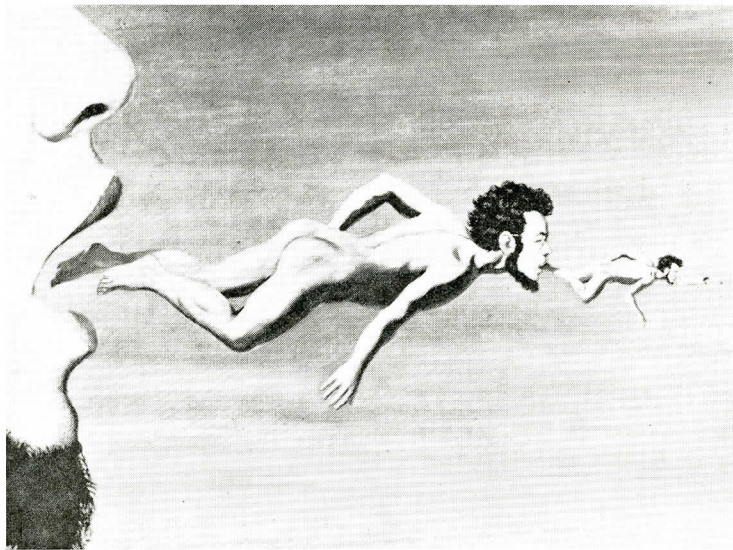
Arrabal har fremdeles sin mor i Madrid, men regner ikke med at få hende at se mere. Hans far var med i den spanske borgerkrig på republikansk side. Han blev taget til fange og dømt, men straffen blev ændret til livsvarigt fængsel. Han forsvandt i løbet af fangenskabets, og Arrabal mener at han er død. Familien har ikke fået nogen som helst oplysninger om, hvad der er hændt ham.

For tiden skriver Arrabal på en opera, som sandsynligvis får sin verdenspremière i Hamborg. Titlen er ikke bestemt endnu. Han har udgivet fire romaner og hidtil fået 23 skuespil opført. Dertil kommer ca. 40, han ved ikke nøjagtigt hvor mange, som han har stukket til side i sit hyggelige, rodede og vel tilrøgede pibe arbejdsværelse. Det er et spørgsmål, om nogen anden forfatter med undtagelse af Simeon, er så produktiv som Arrabal.

Han har ganske vist skæg og er nok så uklippet, men han giver ikke noget bohemeagtigt indtryk. Og

han lever heller ikke som en bohème. Han holder sig mest hjemme, sætter ikke særlig pris på restauranter og natklubber og kan godt lide at gå tidligt i seng. Arrabal går helt op i sit arbejde. Han siger at filmen er håbløst tilbagestående sammenlignet med avantgardistisk teater. Der sker intet væsentligt nyt i filmen, mener Arrabal, mens teatret stadig fornys. Han er stærkt interesseret i iscenesættelse og tager del i opsætningen af de af hans skuespil, der vises i Paris. Arrabal har mængder af forbløffende iscenesættelsesideer og har en plan om at lade et par af rollerne i hans opera blive spillet af robotter. Hvis han kan finde nogen, der kan fremstille dem.

Da vi har snakket lidt, foreslår Arrabal, at vi skal kigge på hans malerier. De hænger i spisestuen og må vel sagtens udgøre en af de mest særegne samlinger der eksisterer. Samtlige malerier er bestilt af Arrabal efter egne skitser, og de forestiller næsten alle Arrabal. De minder en del om Salvador Dalí. Med et spøgelseslandskab som baggrund ser man for eksempel en nogen og noget forskønnet Arrabal tage en ligeledes nogen pige på brysterne. På et andet lærred har han en nogen pige, som står på hovedet. Og så er der et maleri, der forestiller to lig, der næsten er blevet til skeletter. Det bærer i monumentale bogstaver teksten. Arrabal is a sex maniac.

Arnaiz.

»Arrabal's fødsel«.

Men det er jeg slet ikke, forsikrer han. Jeg er en moderne, hårdt arbejdende teaterforfatter og intet andet. Men jeg kan lide en spøg, og måske er min humor noget skal vi sige avanceret?

4

For øvrigt hedder han Fernando til fornavn, men det har han ikke brugt længe. Nu er han bare Arrabal, den enestående, fascinerende, kontroversielle, irriterende og debatvækkende Arrabal.

Richard Guston.

Moderen.

De skal ikke gøre noget for min søn, og jeg befaler Dem at glemme ham.

AARHUS TEATERS STUDIO

Sæson 1970-71

FERNANDO ARRABAL

NATTEN OG DUKKERNE

Oversættelse INGE og KLAUS RIFBJERG

Scenografi STURE PYK

Iscenesættelse PALLE SKIBELUND

Ingen pause. Spilletid ca. 1³/₄ time

Premiere 18. september 1970

PERSONERNE

Cavanosa	PER MØLLER NIELSEN
Sil	LHO JANSBERG
Elskeren	ERLING DALSBORG
Moderen	JESSIE RINDOM
Lys	SUSANNE LUNDBERG

Scenemester: Kai Johansen – Belysningsmester: Carl E. Andreassen

Regi: John Lindskov – Malersal ved Jens-Anker Olsen

Skræddersal ved Hanne Gissel og Stanley Petersen – Suffli: Birgit Aidt

Foto: Hammerschmidt Foto

TEATRET SOM »PANISK« CEREMONI

Jeg har ingen teaterteori. For mig er det at skrive ikke resultatet af en viden eller erfaring, men et vovestykke.

Arrabal

Da vor »paniske« forestilling spillede i Paris, blev publikum præsenteret for følgende scene Alexandro Jodorowsky åbner en kasse, hvorfra halvtreds levende duer flyver op, mens han skærer halsen over på en levende gås, der baskende med vingerne lidt efter lidt tømmes for blod.

Peter Brooks forestilling US i London afsluttes med at en skuespiller kommer på scenen, og idet han slipper en mængde sommerfugle løs fra en kasse, vælger han den største og sætter ild til dens vinger Sommerfuglen flakser rundt, mens den døende brænder op.

Man kan overvære sådanne forestillinger ikke blot

i London og Paris, men i New York, Mexico og Tokio i hele verden. Disse ligheder mellem hinanden ukendte teaterfolks forestillinger vidner om den fælles lidenskab for teatret. (Jeg tilføjer, at alle, ligesom jeg selv betegner de scener, som jeg har nævnt eller andre lignende, som »uforsvarlige«

For tiden prøver forskellige personer spredt over hele verden at skabe en teaterform, der er drevet til sine yderste konsekvenser

Trods det, at der er enorme indbyrdes forskelle mellem os eksperimenterende, gør vi teatret til en højtid, en omhyggeligt ordnet ceremoni. Tragedien og dukkespillet, poesien og vulgariteten, komedien og melodramaet, kærligheden og erotikken, happening'en og gruppeteorien, den dårlige smag og den raffinerede æstetik, gudsbespottelsen og helligheden, henrettelsen og livsbegejstringen, det gemene og det sublime indgår ganske naturligt i denne højtid, denne »paniske« ceremoni.

Jeg drømmer om et teater hvor humor og poesi, panik og fascination bliver forenet. Teatrets ritual

Sil.

Jeg bønfalder Dem, lad os rejse,
De og jeg i den lille vogn. Lænk mig og lad os tage af sted.
Lad os rejse jorden rundt!

forvandler sig således til en »opera mundi« som Don Quichottes fantasterier Alice i Eventyrlands mare-ridt, Kafkas personers vanvid, ja endog de menne-skelignende drømme, der om natten hemsøger en I.B.M.-maskine.

Men for at nå dette mål må forestillingen være styret af en strengt teatralisk idé, eller hvis det drejer sig om et stykke, må kompositionen være perfekt i sin genspejling af livets kaos og forvirring. I vore dage og det er vor chance tillader den moderne matematik os at konstruere det mest ophøjede, det mest komplekse stykke. På samme måde er det nød-vendigt, at iscenesættelsen på trods af den tilsyne-ladende uorden bliver en model præget af den yder-ste præcision.

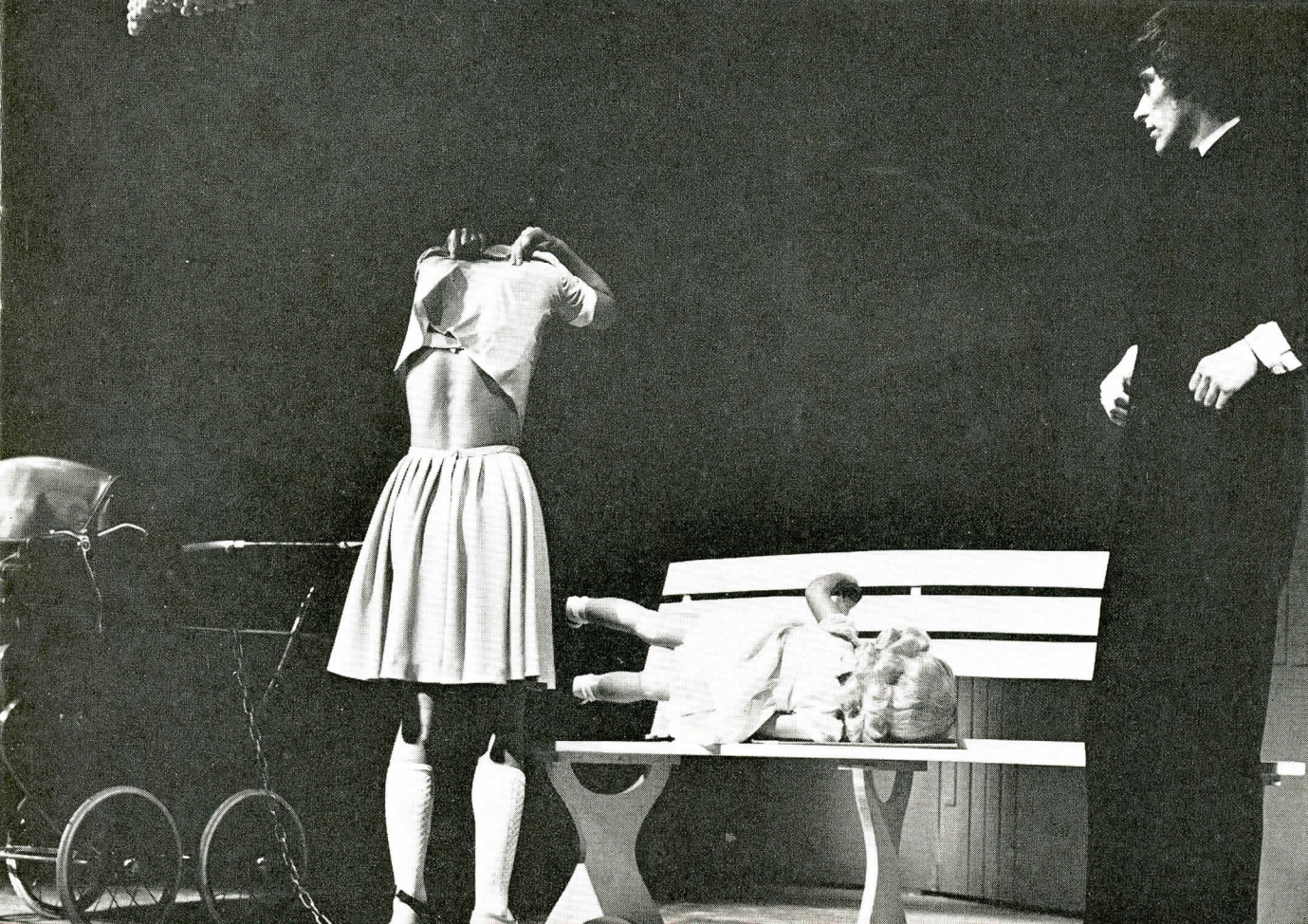
Ordet poetisk forekommer mig i de fleste tilfælde virkningsløst. Det er blevet et fif, der forvirrer til-skuernes opmærksomhed, forhindrer ham i at enga-gere sig i det, der foregår på scenen, forhindrer ham i at lade sig betage. På teatret fødes poesien, den poetiske dialog af mareridt og dets mekanismer af

forbindelsen mellem det dagligdags og det indbildte og af en betagende og direkte stil.

Det teater vi nu udvikler er hverken moderne eller avant-gardistisk, hverken nyt eller absurd søger blot at være aldeles frit – og bedre. Teatret er et spejl for de rigeste forestillinger, der findes i kunsten i vore dage, og det er alle kunstarters for-længelse og sublimering.

Det unge franske teater tæller adskillige blændende »ceremonimestre« Victor Garcia, Lavelli og Savary De gør alle indtryk på os ved overdrivelsen i deres barokke univers, fyldt af den klareste glans, der lyser op i en vanvittig verden, en verden hvor kostumer dekorationer, musik og instrumenter fødes af samme liv som kombinationer i et enestående barbarisk kaleidoskop.

Fra »Arrabal« par
Bernard Gilh Seghers,
Paris 1970.

AARHUS TEATER

SPILLER PÅ

»STORE SCENE«

Henrik Ibsens skuespil *En Folkefjende* om politisk strid, idealisters kamp for sandheden økonomiske interesser på den ene side; liv og helbred på spil ved smuds og forurening på den anden side.

Så aktuelle emner behandles med bidende humor i *En Folkefjende* om provinslægen Thomas Stockman og den by han vil hjælpe og rense, og som fornægter ham.

Doktoren spilles af Jørgen Reenberg fra Det kgl. Teater Det er første gang, han gæster en landsdel-scene. Kai Holm er engageret til at spille bogtrykker Aslaksen. Andre gennemgående roller har Erno Müller Lone Rode, Sofie Lunøe, Ole Wegener Svend Johansen og Svend Dam

Den aktuelle tekst er nyoversat af Leif Petersen, rammen er Jørgen Espen-Hansens, og Edvin Tiemroth har sat i scene.

AARHUS TEATERS
STUDIO